

Pozwól dziecku na samodzielność

Przedszkole podejmuje współpracę z rodzicami w celu skoordynowania działań służących nadrzędnemu celowi jakim jest optymalny rozwój dziecka.

Wspólne działania wychowawców i rodziców prowadzą nie tylko do przygotowania dziecka do szkoły, ale przede wszystkim do przygotowania dziecka do życia w zgodzie z ludźmi, i samym sobą.

Każde dziecko, jeśli ma wynieść korzyść z przebywania w zespole przedszkolnym, musi umieć przystosować się do wymagań, jakie narzuca życie zespołowe, do dużej grupy dzieci oraz do obecności osób obcych, którym trzeba się podporządkować.

W każdym zespole ludzkim, jeśli ma być zachowany porządek, zapewnione bezpieczeństwo, swoboda działania, muszą istnieć zrozumiałe i możliwe do realizacji przepisy, prawo, zwyczaje, które są regulatorami między ludźmi.

Dlatego dziecko od najmłodszych lat zaznajamiane jest z prawami i obowiązkami dziecka w przedszkolu.

Dzieci muszą wiedzieć, że nie wolno:

- zabierać zabawek, książek, narzędzi, z których korzystają inni w danym momencie,
- niszczyć wytworów zabawy lub pracy kolegów, przeszkadzać w zabawie, wchodzić na teren zabawy innych,
- zabierać cudzych rzeczy przyniesionych do przedszkola lub stanowiących wspólną własność,
- hałasować w czasie odpoczynku,
- stosować jakichkolwiek form agresji – bić, gryźć, pluć, sypać piaskiem itp. w wypadku nieporozumienia,
- łamać reguł ustalonych w grupie

Dzieci muszą wiedzieć również, że zawsze należy:

- podejść do nauczycielki, gdy ona je prosi,
- informować nauczycielkę o każdej sytuacji, w której jakiemuś dziecku grozi niebezpieczeństwo,
- pomóc każdemu, kto znajduje się w niebezpieczeństwie, kłopotcie lub potrzebuje pomocy,
- stosować się do zasad i reguł społecznych

Umowy, nakazy i zakazy realizowane są w konkretnej działalności dziecka i często są im przypominane. Dzieci mają świadomość, że nieprzestrzeganie i nierespektowanie wymagań dorosłych przynosi szkodę im samym i ich kolegom.

Proces samodzielności jest złożony, a osiągnięcie dobrych rezultatów w tej dziedzinie wymaga systematyczności, pokory, cierpliwości, stanowczości, a także naszej aprobaty.

Jeśli chcemy, aby dziecko wyrosło na człowieka kreatywnego, powinno jak najszybciej puścić spódnicę mamy.

Naukę samodzielności należy rozpocząć możliwie wcześnie. Dziecko będzie dumne, że razem z mamą rozwiesiło pranie, czy ugotowało obiad.

Jeśli rodzice zbyt późno zaczną wymagać od malca samodzielności, mogą natrafić na bunt i opór. Przyzwyczajone do wygód dziecko będzie protestować, będzie miało poczucie krzywdy i niesprawiedliwości.

Dzieci nadmiernie chronione przed pracą, a tym samym samodzielnością, od razu da się zauważyć na tle grupy. Dziecko takie jest nieszczęśliwe, gdyż nie umie sprostać najprostszym zadaniom, często zauważa swoją „inność” i z tego powodu mogą występować dodatkowe kłopoty.

Dziecko powinno, oprócz czynności samoobsługowych, nauczyć się wykonywania doraźnych poleceń dorosłych.

Wiele dzieci ma z tym trudności. Często udają, że ich nie słyszą, lekceważą, a czasami manipulują dorosłymi .

Dziecko może wykazywać samodzielność tylko w obecności osób obcych, np. w przedszkolu lub w obecności jednego z rodziców, podczas gdy przy drugim z rodziców wykazuje bezradność.

Jest to związane z odmiennością wymagań stawianych dziecku przez różne osoby dorosłe. Dlatego bardzo ważne jest ujednolicone oddziaływanie osób dorosłych.

Pozwalając dziecku na samodzielność i aktywność odniesiemy więcej korzyści niż strat.

Tylko dzięki aktywności dziecko nauczy się umiejętnego używania przedmiotów zgodnie z ich przeznaczeniem, nauczy się samodzielnie ubierać się, myć czy jeść.

Pamiętajmy, że to, co dziecko wykona samo, ma większą wartość dla jego rozwoju niż to co my za niego zrobimy.

Mówiąc o samodzielności mamy na myśli nie tylko czynności samoobsługowe, ale także inne sfery działania. Chodzi tu także o proces rozwoju umysłowego, który dokonuje się przede wszystkim w działaniu.

Ograniczając aktywność i samodzielność malucha, nie pozwalamy na gromadzenie doświadczeń, nawet tych przykrych, może on stać się osobą niezaradną i niesamodzielną, stale szukając czyjejs pomocy.

Rozwijając aktywność i samodzielność pozwalamy dziecku na zaspokojenie trzech podstawowych potrzeb dziecka: działania,

samodzielności i osiągnięć; gromadzenie doświadczeń; dobre zaznajamianie dziecka z otoczeniem; dziecko uczy się umiejętnego posługiwania przedmiotami zgodnie z ich przeznaczeniem; uczy się odpowiedzialności za swoje postępowanie; szansa na adekwatną samoocenę, wysokie poczucie własnej wartości i własnych możliwości; duże prawdopodobieństwo, że dziecko w przyszłości będzie osobą aktywną, zaradną i samodzielną.

Samodzielność jest ważnym czynnikiem prawidłowej egzystencji dziecka, zwłaszcza w szkole. Pozwólmy dziecku na samodzielność od najmłodszych lat, pocieszając, chwając, nie krytykując, nie mówiąc „ja to zrobię lepiej”.

Powinniśmy być blisko dziecka, obserwować jego poczynania i w razie potrzeby pomóc, czyli włączyć się w działanie, a nie wyręczać.

Powinniśmy również pozwolić na doświadczenia, nawet te niemiłe, trudne. Nie tylko w ten sposób nauczymy dziecko samodzielności, ale również je zahartujemy emocjonalnie i społecznie. Taki trening umiejętności społecznych zaowocuje większą dojrzałością szkolną, samodzielnością i umiejętnościami radzenia sobie w sytuacjach trudnych.